

1882, d. 6. Maj, fra Lund til Biskoppen:

„Hermed sendes den af Deres Højærværdighed begjærede Daabsattest for Gaardejer Jakob Justesens Søn Jakob, der har modtaget Nadveren i Ansgarskirken. Hvorvidt der i Valgmenighedskredsen findes andre ukonfirmerede Børn, der vil henvende sig til mig med samme Begjæring, og deri støttes af Forældrene, kan jeg ikke afgjøre. Der er intet saadant Ønske kommen til min Kundskab, og under Menighedens nuværende Livskaar har jeg troet, det sjældnere vilde fremkomme.

„At det derimod enkeltvis kan opkomme, baade sundt og stærkt, saaledes som det efter min fulde Overbevisning skete hos Jakob, det tror jeg Biskoppen med mig vil finde rimeligt, De véd jo og glæder Dem over, at Menigheden, hvor den er kommen til fyldigere Bevidsthed, samles rigeligere ved Herrens Bord og finder derfor ogsaa rigeligere Liv og Glæde i hans Gave der, og det er jo dog derved, Spørgsmaalet hos Børnene vil opkomme.

„Deres Højærværdighed vil ikke undres over min tidligere Henvendelse til Dem, uagtet jeg ikke turde undlade at opfylde Drengens Ønske. Thi jeg haabede sikkert, at en Begjæring, [s. 42](#) der var fremkommen hos en tolv Aars Dreng under de Omstændigheder, jeg skildrede, og navnlig i et Hjem, hvor en troende Moder havde næret det samme Ønske i Børnearene og lidt haarde Anfægtelser, maatte kunne regne paa mine foresattes Støtte, og jeg vilde saare nødig foretage, hvad jeg ventede, at vinde Deres Bifald til, uden dette.

„Da De har mindet om mit Ordinationsløfte, skal jeg tilstaa, at det længe har trykket mig godt at kunne skjønne, at et saa omfattende højtideligt Løfte, der angaar et Menneskes hele Livsgjerning, sikkert aldrig burde gives eller modtages. Men selv uden et saadant Løfte vilde jeg være hjertelig bunden ved Herrens egen Ordning i Menigheden og den Oplysning, jeg derom, efter mit lille Kjendskab til den hellige Skrift, har fundet. Og De tvivler vist ikke om, at det har kostet mig en Del Overvejelse at betænke, om jeg kunde og turde afvise Drengens Forlangende uden at herske over det, der er Vorherres, og heller ikke denne Overvejelse laa uden for det af mig givne Løfte.

„Men ganske vist har det atter under denne Sag været stærkt fremme for mig, om jeg turde fratræde min Stilling som anerkjendt Præst i Folkekirken. Og dette vilde have været mig saa langt det letteste, at jeg tør godt sige, det er ikke nærmest Hensynet til mig selv, der har holdt mig tilbage. Men jeg har saa lidet kunnet overse den Indflydelse, dette Skridt kunde have paa Menighedskredsens Stilling til Folkekirken, at jeg hidtil ikke har troet mig berettiget dertil, uden jeg nødtes til det. Derfor er det, jeg har maattet nøjes med at vedkjende mig, hvad jeg har troet at maatte gjøre, vistnok i den Tro, at jeg vilde nyde godt af den Billighed, der ofte har været vist Præster i Sager, der angik deres Samvittighed; men dog ogsaa med den Udsigt for Øje, at berøves den kongelige Anerkjendelse; og hermed skal jeg atter ærbødigst og kjærligst henstille Sagen til Biskoppen.“